

Lainsäädäntöneuvos Erkki Sarsa

9.2.2007

VALTIOVARAINMINISTERIÖN ASETUS LUOTTOLAITOKSEN JA SIJOITUSPALVELUYRITYKSEN SEKÄ RAHOITUS- JA VAKUUTUSRYHMITTYMÄN OMIEN VAROJEN VÄHIMMÄISMÄÄRÄN LASKEMISESTA**1. Tausta**

Laki luottolaitostoiminnasta (jäljempänä luottolaitoslaki), jolla korvattiin samanniminen aikaisempi laki, vahvistettiin 9 päivänä helmikuuta 2007. Lailla saatettiin voimaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta 20 päivänä maaliskuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY uudelleen laatimisesta (2006/48/EY, jäljempänä direktiivi) sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi sijoituspalveluyritysten ja luottolaitosten omien varojen riittävydestä annetun neuvoston direktiivin 93/6/EY uudelleen laatimisesta (2006/49/EY, jäljempänä omien varojen direktiivi). Direktiivien tarkoituksena on saattaa voimaan pankkien kansainvälinen vakavaraisuusudistus (ns. Basel II).

Lain 92 §:n mukaan valtiovarainministeriön asetuksella annetaan tarkempia säännöksiä lain 5 luvun soveltamisesta, joka koskee luottolaitoksen taloudellisen aseman valvontaa. Samassa yhteydessä muutetun rahoitus- ja vakuutusryhmittymistä annetun lain (699/2004) 22 §:n 4 momentin nojalla rahoitus- ja vakuutusryhmittymän asiakasriskejä koskevien rajoitusten laskemisesta säädetään niin ikään valtiovarainministeriön asetuksella.

Asetuksella säädettäisiin ensisijaisesti sellaisten luottolaitosdirektiivin ja omien varojen direktiivin kohtien täytäntöönpanosta, jotka sisältävät merkittäviä kansallisia sääntelyvaihtoehtoja ja jotka toisaalta ovat siinä määrin teknisiä, että niitä ei ole tarkoituksenmukaista sisällyttää lakiin. Direktiivien laajuuden ja yksityiskohtaisuuden vuoksi kaikkia direktiivien määräyksiä tai edes valtaosaa niistä ei ole mahdollista panna täytäntöön lailla. Toisaalta direktiiveihin sisältyy suuri määrä yksityiskohtaisia teknisiä säännöksiä, jotka eivät sisällä merkittävää kansallista harkintavaltaa ja jotka sen vuoksi on tarkoituksenmukaista saattaa kansallisesti voimaan Rahoitustarkastuksen määräyksillä.

Sen varmistamiseksi, että omien varojen vähimmäismäärää koskevien vaatimuksen määrällinen taso ainakin jollakin tarkkuudella voidaan arvioida pelkästään lain ja asetuksen säännösten nojalla, asetuksella säädettäisiin lisäksi direktiivin mukaista luottoriskin vakiomenetelmää sovellettaessa käytettävistä riskikertoimista, joiden avulla voidaan laskea olennainen osa omien varojen vähimmäismäärää koskevasta vaatimuksesta. Vastaavin perustein asetuksella säädettäisiin myös kattavasti niistä eristä, jotka saadaan jättää sisällyttämättä asiakasriskejä koskeviin rajoituksiin. Näiltä osin asetuksella pantaisiin täytäntöön sellaisiakin direktiivin määräyksiä, jotka eivät sisällä kansallista harkintavaltaa.

2. Valmistelu

Asetusluonnos on valmisteltu valtiovarainministeriössä. Siitä on saatu lausunnot Rahoitustarkastukselta, Suomen Pankilta, Suomen Pankkiyhdistykseltä, Säästöpankkiliitolta, Osuuspankkikeskukselta, Paikallisosuuspankkiliitolta ja Arvopaperinvälittäjien yhdistykseltä.

3. Sisältö

1 luku. Yleiset säännökset

1 §. Soveltamisala. Asetuksen 1 §:n mukaan asetuksessa säädettäisiin luottolaitoslain 92 §:n nojalla lain 55 §:n 1 momentissa säädetyn luottolaitoksen omien varojen vähimmäismäärän ja lain 69 §:ssä säädettyjen asiakasriskejä koskevien rajoitusten laskemisesta, sekä rahoitus- ja vakuutusryhmittymien valvonnasta annetun lain (699/2004) 22 §:n nojalla mainitussa laissa säädettyjen asiakasriskejä koskevien rajoitusten laskemisesta. Viimeksi mainitun lain mukaan rahoitus- ja vakuutusryhmittymän asiakasriskejä koskevat rajoitukset lasketaan samalla tavalla kuin luottolaitosten asiakasriskejä koskevat rajoitukset.

Lisäksi asetusta sovellettaisiin sijoituspalveluyrityksistä annetun lain (579/1996) 31 §:n nojalla myös mainitussa laissa tarkoitettuun sijoituspalveluyritykseen, koska mainitun pykälän mukaan sijoituspalveluyrityksen taloudellisen aseman valvontaan sovelletaan samoja säännöksiä kuin luottolaitoksiin.

Rahoitus- ja vakuutusryhmittymien valvonnasta annetun lain 18 §:stä seuraa, että asetus tulisi sovellettavaksi myös rahoitus- ja vakuutusryhmittymään kuuluvaan luottolaitokseen, sijoituspalveluyritykseen ja rahoituslaitokseen laskettaessa rahoitus- ja vakuutusryhmittymistä annetun lain mukaista vakavaraisuusvaatimusta.

2 §. Tarkemmat määräykset. Pykälässä todettaisiin selvyuden vuoksi se lain 93 §:ssä säädetty periaate, että Rahoitustarkastus voi antaa mainitun pykälän nojalla tarkempia määräyksiä asetuksen soveltamisesta. Määräysten antaminen rajoittuisi mainitun pykälän mukaan siihen, mitä direktiivien täytäntöönpano edellyttää.

2 luku. Omien varojen vähimmäismäärä

3 §. Luottoriskin kattamiseksi vaadittavan omien varojen vähimmäismäärän laskemiseen sovellettavat riskikertoimet. Pykälässä ja siinä viitatussa asetuksen liitteessä säädettäisiin luottoriskin kattamiseksi vaadittavien omien varojen vähimmäismäärän laskemisesta direktiivin mukaisella luottoriskin vakio menetelmällä.

Pykälän 1 momentin mukaan omien varojen vähimmäismäärä voitaisiin laskea direktiivin mukaisesti käyttämällä joko kiinteitä riskikertoimia tai ulkoisten luottoluokitusten perusteella määräytyviä riskikertoimia niin kuin tämän asetuksen liitteessä säädetään. Momentti perustuisi direktiivin 78—83 artiklaan.

Pykälän 2 momentin mukaan Rahoitustarkastuksen olisi ulkoisten luottoluokitusten soveltamista varten jaettava kunkin lain 58 §:n 3 momentissa tarkoitettujen luottoluokituslaitosten käyttämät luokitukset tämän asetuksen liitteessä olevasta taulukosta ilmeneviin riskiluokkiin, joiden perusteella sovellettava riskikerroin määräytyisi käytettäessä ulkoisia luottoluokituksia. Momentti perustuisi direktiivin 82 artiklaan.

Pykälän 3 momentin mukaan varoihin ja taseen ulkopuolisiin sitoumuksiin, joihin ei sovelleta liitteen mukaisesti määräytyvää riskikerrointa, sovelletaan 100 prosentin riskikerrointa. Momentti perustuisi direktiivin 80 artiklan 6 kappaleeseen.

4 §. Riskikertoimia koskevat poikkeukset. Pykälässä säädettäisiin niistä poikkeuksista direktiivin liitteessä VI säädettyihin riskikertoihin, joita direktiiviin mukaan saadaan kansallisen harkinnan perusteella soveltaa laskettaessa luottoriskin kattamiseksi vaadittavaa omien varojen vähimmäismäärää lain 58 §:ssä tarkoitetulla vakiomenetelmällä.

Pykälän mukaan sellaisiin saamisiin ja taseen ulkopuolisiin sitoumuksiin, joiden vastapuolena on luottolaitoksen kanssa samaan konsolidointiryhmään kuuluva suomalainen yritys, saataisiin soveltaa 0-riskipainoa. Poikkeuksen soveltamisen edellytyksenä olisi lisäksi, että tällainen luottolaitos täyttää direktiivin 80 artiklan 7 kappaleessa säädetyt muut edellytykset. Näitä edellytyksiä ovat yhtenäisten riskien arviointi-, mittaamis- ja valvontamenettelyjen noudattaminen luottolaitoksessa ja sen vastapuolella sekä se, että omien varojen siirrolle tai velkojen takaisinmaksulle vastapuolelta luottolaitokselle ei ole ennakoitavissa olevia aineellisia tai oikeudellisia esteitä. Konsolidointiryhmällä tarkoitettaisiin pykälässä ainoastaan sellaista konsolidointiryhmää, jonka emoyritys sijaitsee Euroopan talousalueella ja johon siten sovelletaan direktiivin konsolidoitua valvontaa koskevia määräyksiä.

Pykälän mukaan 0-riskipainotusta voitaisiin edellä mainituin edellytyksin soveltaa myös sellaiseen saamiseen tai taseen ulkopuoliseen sitoumukseen, jonka vastapuolena on luottolaitoksen kanssa samaan osuuspankeista ja muista osuuskuntamuotoisista luottolaitoksista annetun lain (1504/2001) 3 §:ssä tarkoitettuun osuuspankkien yhteenliittymään kuuluva luottolaitos tai keskusyhteisö. Mainitun lain mukaan tällaiset luottolaitokset ja keskusyhteisö kuuluvat yhteenliittymän keskinäisen yhteisvastuun piiriin ja ne sisältyvät yhteenliittymän konsolidoidun taloudellisen aseman valvontaan. Lisäksi yhteenliittymän keskusyhteisö antaa näille luottolaitoksille mainitun lain 10 §:n 1 momentin 3 kohdan nojalla yhtenäiset ohjeet niiden maksuvalmiuden, vakavaraisuuden, riskienhallinnan ja sisäisen valvonnan turvaamiseksi ja valvoo niiden toimintaa. Keskusyhteisö ja sen jäsenluottolaitokset täyttävät siten lähtökohtaisesti pykälässä säädetyt edellytykset. Ehdotetusta säännöksestä seuraa kuitenkin, että 0-riskipainotuksen soveltamisen edellytyksenä olisi, että luottolaitos ja sen vastapuolena oleva saman yhteenliittymän toinen jäsenluottolaitos tosiasiallisesti noudattavat näitä keskusyhteisön antamia ohjeita. Yhteenliittymän keskusyhteisön ja Rahoitustarkastuksen tulisi siten valvoa, että pykälässä tarkoitettua 0-riskipainotusta ei sovelleta sellaisiin jäsenluottolaitoksen vastapuolena oleviin toisiin jäsenluottolaitoksiin, jotka olennaisesti laiminlyövät keskusyhteisön ohjeiden noudattamisen.

5 §. Taseen ulkopuolisiin sitoumuksiin sovellettavat luottovasta-arvot. Pykälässä säädettäisiin nykyisen lain 77 §:ää ja sen nojalla annettuja Rahoitustarkastuksen määräyksiä vastaavasti taseen ulkopuolisiin sitoumuksiin sovellettavista luottovasta-arvokertomista laskettaessa luottoriskin pääomavaatimusta. Pykälä perustuisi direktiivin 78 artiklaan ja II liitteeseen. Säännöksen sisältö säilyisi pääosin nykyisellään.

6 §. Sisäisten luottoluokitusten menetelmän soveltaminen. Pykälässä säädettäisiin niistä poikkeuksista direktiivin VII liitteessä säädettyihin periaatteisiin, joita direktiiviin mukaan saadaan kansallisen harkinnan perusteella soveltaa laskettaessa luottoriskin omien varojen vähimmäismäärää lain 59 §:ssä tarkoitetulla sisäisten luottoluokitusten menetelmällä.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin direktiivin VII liitteen 2 osan 12 ja 15 kohdissa säädetyin, saamisen ja taseen ulkopuolisten sitoumusten juoksuaikaa koskevien poikkeusten soveltamisesta jos luottolaitos on lain 59 §:n 1 momentin nojalla saanut luvan laskea valtioihin ja keskuspankkeihin, luottolaitoksiin ja yrityksiin kohdistuvan luottoriskin kattamiseksi vaadittavan omien varojen vaa-

timuksen soveltaen omia tappio-osuus- tai luottovasta-arvokertoimia. Muilta osin juoksuaika määräytyisi mainitun 12 kohdan pääsäännön mukaisesti.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin direktiivin VII liitteen 4 osan 44 ja 48 kohdassa tarkoitettua maksukyvyttömyyden määritelmästä, joka mainittujen kohtien mukaan on 48 kohdassa mainituissa rajoissa jätetty kansallisten viranomaisten harkintaan. Momentin mukaan lain 59 §:n 1 momentissa tarkoitettua sisäisten luottoluokitusten menetelmää käytettäessä julkisyhteisö sekä vähittäisaamisen vastapuoli saamisryhmästä riippumatta katsottaisiin maksukyvyttömäksi, kun saaminen on ollut erääntyneenä 90 päivää. Mainitun 48 kohdan mukaan kansallisten viranomaisten olisi erikseen säädettävä maksukyvyttömyyden määritelmästä sellaisten saamisten osalta, joiden vastapuolena on toisessa Euroopan talousalueeseen kuuluvassa valtiossa oleva asiakas. Tällainen vastapuoli katsottaisiin maksukyvyttömäksi, kun saamisen pääoma tai korko on ollut maksamatta vastapuolen kotivaltion lainsäädännössä säädetyin ajan, kuitenkin enintään 180 päivää.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin direktiivin VII liitteen 4 osan 66, 71, 86 ja 95 kohdan soveltamisesta. Kohdissa sallitaan kansallista harkintavaltaa sen suhteen, kuinka pitkältä ajalta luottolaitoksella on oltava käytettävissä tarpeelliset tiedot lain 59 §:n 1 momentissa tarkoitettun menetelmän soveltamiseksi. Momentin mukaan lupa menetelmän käyttämiseen voidaan direktiivin pääsäännön mukaisesti myöntää, jos luottolaitoksen käytettävissä on mainitussa pykälässä tarkoitettujen menetelmien soveltamisen edellytyksenä olevat tiedot vähintään kahden vuoden ajalta. Niin ikään direktiivin pääsäännön mukaan luvan myöntämistä seuraavan vuoden kuluttua luottolaitoksen käytettävissä tulisi tällöin olla tiedot kolmelta vuodelta, sitä seuraavan vuoden kuluttua neljältä vuodelta ja sen jälkeen viideltä vuodelta. Momentissa asetettaisiin lisäksi luvan ehdoksi lisävaatimuksia, jotka eivät suoraan ilmene direktiivistä. Luvan ehtona olisi momentin mukaan, että direktiivin VII liitteen 4 osan 49, 54 ja 63 kohdan edellyttämä varovaisuus lyhyttä ajanjaksoa koskevien tietojen soveltamisessa on otettu huomioon riittävällä tavalla riskiparametrien määrittämisessä. Lisäksi käytettävien tietoja olisi oltava niin pitkältä ajalta, että omia varoja koskevan laskelman riittävästä luotettavuudesta voidaan varmistua.

7 §. Luottoriskin vähentämismenetelmien soveltaminen. Pykälässä säädettäisiin niistä poikkeuksista direktiivin VII liitteessä säädettyihin periaatteisiin, joita direktiiviin mukaan saadaan soveltaa kansallisen harkinnan perusteella käytettäessä direktiivin mukaisia luottoriskien vähentämismenetelmiä.

Pykälän 1 momentissa todettaisiin selvyuden vuoksi, että luottoriskin vähentämismenetelmiä koskevaa lain 60 §:ää sovellettaessa noudatetaan sen lisäksi, mitä direktiivin 90—93 artiklassa ja VIII liitteessä määrätään, mitä tässä pykälässä säädetään.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin asuinkiinteistövakuuden huomioon ottamisesta silloin, kun velallisen maksukyky riippuu vakuuden tuotosta. Momentin mukaan vakuus saataisiin ottaa huomioon luottoriskiä vähentämänä myös tällaisessa tapauksessa. Momentti perustuu direktiivin VIII liitteen 1 osan 16 kohtaan. Momentissa määriteltäisiin lisäksi asuinkiinteistövakuus siten, että sillä tarkoitettaisiin tätä asetusta sovellettaessa asuinkiinteistöjä sekä asunto-osakeyhtiölain (809/1991) 1 §:ssä tarkoitettua osakeyhtiön osakkeita ja niihin rinnastettavia osuuksia.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin liikekiinteistövakuuksien huomioon ottamisesta luottoriskiä vähentävänä. Momentissa todettaisiin selvyuden vuoksi, että liikekiinteistövakuus saataisiin ottaa huomioon luottoriskiä vähentävänä ainoastaan sovellettaessa lain 59 §:n 1 momentissa tarkoitettuja sisäisten luottoluokitusten menetelmiä. Tältä osin momentti vastaisi direktiivin VIII liitteen 1 osan 17

kohtaa. Momentissa säädettäisiin lisäksi mainitun liitteen 1 osan 19 kohdan mukaisesti, että edellä sanotun estämättä liikekiinteistövakuus, joka sijaitsee toisessa ETA-valtiossa, saadaan ottaa huomioon soveltaen mainitussa valtiossa voimassa olevia säännöksiä. Asetuksen liitteessä säädettäisiin, että liikekiinteistöjä ei voitaisi ottaa huomioon sovellettaessa lain 58 §:n mukaista luottoriskin vakiomenetelmää, lukuun ottamatta liitteessä erikseen mainittua tilannetta, jossa liikekiinteistövakuus sijaitsee sellaisessa toisessa jäsenvaltiossa, jonka viranomaiset sallivat alemman riskikertoimen liikekiinteistövakuudellisillekin saamisille. Lisäksi sisäisten luottoluokitusten menetelmää käytettäessä velallisen maksukyky ei saisi olennaisesti riippua kiinteistövakuuden tuotosta. Tältä osin momentti perustuisi mainitun liitteen 1 osan 17 kohtaan. Momentissa säädettäisiin lisäksi mainitun liitteen 1 osan 15 kohdan mukaisesti, että muiden keskinäisten kiinteistöyhtiöiden kuin asunto-osakeyhtiöiden osakkeet ja osuudet saadaan rinnastaa asunto-osakeyhtiöiden osakkeisiin ja osuuksiin.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin muiden reaali- vakuuksien kuin kiinteistöjen huomioon ottamisesta käytettäessä lain 59 §:n 1 momentissa tarkoitettua sisäisen luottoluokituksen menetelmää. Momentin mukaan myös vakuutena olevat saamiset sekä panttioikeuden kohteena olevat muutkin esineet kuin kiinteistöt, arvopaperit, saamiset, käteinen raha ja kulta saataisiin ottaa huomioon luottoriskiä vähentävänä. Momentti perustuisi direktiivin VIII liitteen 1 osan 20 ja 21 kohtaan.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin tappio-osuuden laskemista koskevien poikkeusten soveltamisesta käytettäessä lain 59 §:n 1 momentissa tarkoitettua sisäisen luottoluokituksen menetelmää. Momentin mukaan tappio-osuuden laskemiseen ei sovellettaisi, mitä direktiivin VIII liitteen 3 osan 73 kappaleessa säädetään. Myöskään mainitun liitteen 3 osan 72 kappaleessa tarkoitettua poikkeusta, joka koskee pääsääntöä alhaisempia tappio-osuuksia, ei sovelleta. Edellä sanotun estämättä vakuus, joka sijaitsee toisessa ETA-valtiossa, saataisiin kuitenkin ottaa huomioon soveltaen mainitussa valtiossa voimassa olevia säännöksiä. Lisäksi tappio-osuuden laskemisessa takaukset ja niihin rinnastettavat sitoumukset, jotka ETA-valtio tai sen keskuspankki on antanut sen kansallisen valuutan määräiselle ja kansallisesti rahoitetulle saamiselle, saataisiin momentin mukaan rinnastaa kyseiseltä valtiolta oleviin saamisiin. Tältä osin momentti perustuisi mainitun liitteen 3 osan 89 kohtaan.

8 §. *Kaupankäyntivarastoon liittyvien riskien kattamiseksi vaadittavien omien varojen vähimmäismäärän laskeminen.* Pykälässä säädettäisiin niistä poikkeuksista, joita omien varojen direktiivin mukaan saadaan soveltaa kansallisen harkinnan perusteella laskettaessa lain 64 §:ssä tarkoitettua kaupankäyntivarastoon liittyvien riskien kattamiseksi vaadittavaa omien varojen vähimmäismäärää.

Pykälän 1 momentin mukaan kansallisen valuutan määräisiin, kansallisella valuutalla rahoitettuihin saamisiin ETA-valtiolta ja sen keskuspankilta saataisiin soveltaa riskikerrointa 0. Momentti perustuisi osin omien varojen direktiivin 19 artiklan 1 kappaleeseen.

Pykälän 2 momentin mukaan tämän asetuksen liitteen kohdassa 20 tarkoitettujen joukkovelkakirjalainat, joihin sovelletaan mainitun kohdan mukaista alennettua riskikerrointa, saataisiin ottaa vastavalla tavalla huomioon laskettaessa lain 64 §:n 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettujen kaupankäyntivaraston erityisriskin kattamiseksi vaadittavaa omien varojen määrää. Momentti perustuisi omien varojen direktiivin 19 artiklan 2 kappaleeseen.

3 luku. Asiakasriskit

9 §. *Suurille asiakasriskeille asetettujen rajojen ulkopuolelle jäivät saamiset.* Pykälässä säädettäisiin lain 69 §:ssä ja rahoitus- ja vakuutusryhmittymien valvonnasta annetun lain 22 §:ssä tarkoitettu-

jen asiakasriskirajoitusten ulkopuolelle jäävistä saamisista. Pykälä vastaisi pääosin nykyisen lain 70 §:n 4 momenttia ja sen nojalla annettuja Rahoitustarkastuksen määräyksiä sekä nykyisen rahoitus- ja vakuutusryhmittymien valvonnasta annetun lain 22 §:n 4 momenttia.

10 §. *Suurille asiakasriskeille asetettujen rajojen ulkopuolelle jäävät taseen ulkopuoliset sitoumukset.*

Pykälässä säädettäisiin lain 69 §:ssä ja rahoitus- ja vakuutusryhmittymien valvonnasta annetun lain 22 §:ssä tarkoitettujen asiakasriskirajoitusten ulkopuolelle jäävistä taseen ulkopuolisista sitoumuksista. Pykälä vastaisi niin ikään pääosin nykyisen lain 70 §:n 4 momenttia ja sen nojalla annettuja Rahoitustarkastuksen määräyksiä sekä nykyisen rahoitus- ja vakuutusryhmittymien valvonnasta annetun lain 22 §:n 4 momenttia.

11 §. *Vakuuksien huomioon ottaminen asiakasriskeille asetettuja rajoja laskettaessa.* Pykälässä säädettäisiin vakuuksien huomioon ottamisesta lain 69 §:ssä ja rahoitus- ja vakuutusryhmittymien valvonnasta annetun lain 22 §:ssä tarkoitettuja asiakasriskirajoituksia laskettaessa. Myös tämä pykälä vastaisi pääosin nykyisen lain 70 §:n 4 momenttia ja sen nojalla annettuja Rahoitustarkastuksen määräyksiä sekä nykyisen rahoitus- ja vakuutusryhmittymien valvonnasta annetun lain 22 §:n 4 momenttia. Lisäksi pykälässä otettaisiin huomioon direktiivin 106-118 artiklan määräykset.

LIITE

Asetuksen liitteellä saatettaisiin voimaan direktiivin VI liitteen määräykset niistä riskipainokertoimista, joita sovelletaan varoihin ja taseen ulkopuolisiin sitoumuksiin laskettaessa luottoriskin kattamiseksi vaadittavaa omien varojen vähimmäismäärää lain 58 §:ssä tarkoitettulla luottoriskin va kiomenetelmällä. Säännökset perustuisivat pääosin mainitun liitteen pakottaviin määräyksiin.

Liitteen 12 kohdan mukaan luottolaitoksilta oleviin saamisiin sovellettaisiin direktiivin 80 artiklan 3 momentissa jäsenvaltioille sallitun vaihtoehdon mukaisesti, että tällaisten saamisten riskipaino määräytyy suoraan luottolaitoksen kotivaltiolta oleviin saamisiin sovellettavasta riskipainosta johdetun riskipainon mukaisesti eikä luottolaitoksella olevan ulkoisen luottoluokituksen perusteella, joka olisi direktiivin sallima toinen vaihtoehto.

Liitteen 16 kohdan mukaan riskipainoa alentavana voitaisiin ottaa huomioon ainoastaan asuinkiinteistövuokraus mutta ei liikekiinteistövuokrausta, joka direktiivin VI liitteen 51 kohdan mukaisesti olisi kansallisen harkinnan perusteella mahdollista sallia. Mainitun kohdan mukaan toisessa ETA-valtiossa olevaan liikekiinteistövuokraukseen saataisiin kuitenkin edellä sanotun estämättä soveltaa sitä riskipainoa, jonka kyseisen valtion viranomaiset soveltaa kyseiseen vuokraukseen.

4. Voimaantulo

Asetuksen on tarkoitus tulla voimaan samanaikaisesti lain kanssa 15 päivänä helmikuuta 2007.